

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Indijanski bojevnik, sloveč po svojem junaštvu in govorniških sposobnostih. Obraz ima delno poslikan z rdečo barvo, glavo pa mu krasí rdeče pobarvan jelenji rep.

lja. Kodérkoli je šla Loganova četa, so trupla mož, žensk in otrok kazala strašno sled.

Logan, ki je prej tako ljubil bele otroke, da jim je prinašal darila, se z njimi igral in šalil, se zdaj ni več sramoval nositi otroške skalpe na svojem pasu. Njegova duša je vedno bolj tonila v močvirje. Čutara z žganjem, s prekleto ognjeno vodico, je bila njegova stalna in edina tolažnica. Njegovo telo, ki ni bilo vajeno moči alkohola, je v nekaj mesecih močno propadlo. Njegov duh je bil omračen od samih zlih misli na maščevanje. Pijača in lastni očitki so ga silili k temu, da je po neprestanih divjaštvih začel uživati vedno več žganja. Njegov zgled, ki ni poznal nobene obzirnosti več, je seveda najslabše uplival tudi na njegovo četo. In tako je postala Loganova tolpa najstrahotnejša prikazen v vsej indijanski vojni. Niti Bukongahelas, niti Kornstalk, še celo ne divjí Giengvata nista dosegla tako strašne

Naenkrat je zašla Kresapova četa v strašen metež. Kresap se je s tremi tovariši komaj komaj rešil, pa še ti so bili več ali manj ranjeni — vsa ostala četa pa je popadala pod indijanskimi tomahavki. Logan ni več poznal usmiljenja in ni maral ujetnikov.

In zdaj je Logan križaril po tihih stranskih dolinah ob velikih rerah. Obiskoval je samotne jase in globine po gozdovju. Povsod je bilo vse v najlepšem pomladnem cvetju. Loganova četa pa je zažigala hiše, pustošila po-

Zgrožena sta lovca ob bregu reke uzrla Logana, ki jima je hitel nasproti z nožem v levici in z bojno sekíro v desnici. Trepetajoča sta basala vsak svojo puško, ko se je naenkrat razvil boj pola obupa in ogorčenja. Oba belca sta obležala,

in nečastne slave kakor Logan. Divji pogum je napravil tega indijanskega poglavarja nezmagljivega. Čim je odjeknil prvi strel, čim se je razlegel prvi grozoviti bojni krik, že je bil Logan kakor blisk pokonci, takoj se je nehala njegova mračnost in opojnost. Neverjetno razumno je takoj dal bistra povelja. Njegova zvitost je razorožila vse zvijače sovražnikov. Čim močnejše oddelke so belci pošiljali proti njemu, tem hujši so bili njihovi porazi.

Že davno se je Tekumseh ločil od njega. Viteški mladi Indijanec je bil po svoji naravi plemenit in Logan je prejšnja leta mogel v njem samo še krepiti in razvijati prirojene mu dobre lastnosti. Cela štiri leta je Tekumseh bil Loganu privržen kakor zvesta žival. Logan je bil Tekumsehu najsvetlejši, najplemenitejši vzornik.

Lahko si tedaj zamislite, kakšno je bilo njegovo razočaranje in kako se je Tekumseh zdrznil od groze, ko je po neki bitki ravno prihitel k Loganu in je ta pobil neko štiriletno dekletce. Pa ne samo, da si je z njeno smrtjo obežlil svojo vest, — tudi njen skalp si je obešil za pas. Tekumseh je prispel prepozno, da bi bil tu lahko posredoval. Od groze je kričnil in nato zbežal v gozd.

Nekaj dni je blodil naokrog, neprestano mu je bila pred očmi strahotna podoba mrtvega otroka in še strahotnejša propalost njegovega vzornika. Po daljši blodnji se je Tekumseh umaknil za nekaj tednov nazaj v Čilikut. Karkoli je imel skalpov, ki si jih je bil doslej — kakor pač vsak pripadnik njegovega rodu — pridobil od premaganih sovražnikov, vse je vrget v ogenj in nikoli pozneje ni kateremu koli padlemu sovražniku posnel skalpa z glave.

To je zgodovinsko dejstvo, kakor je tudi zgodovinsko dognano, da je Tekumseh nekoč — ko mu je bilo šestnajst let in je moral prvič zasledovati sovražnike — prisostvoval pokončavanju nasprotnikov. Ob tistih žalostnih prizorih je pobežnil in si je pozneje komaj rešil življenje, ker so ga smatrali za strahopetca, medtem ko je v resnici njegovo srce bilo mnogo plemenitejše od njegovih vrstnikov v indijanskem rodu. Od tistega prvega grozotnega doživljanja Tekumseh nikakor ni mogel trpeti mučenja ujetih sovražni-

kov. Kakor se je takrat s svojo izredno zgovornostjo opravičil in se rešil pred maščevanjem, tako je na najučinkovitejši način z ognjevitimi besedami prepričal krvoločno in maščevalno drhal rodu Šavanov ter je od vseh izsilil obljubo, da nikoli več ne bodo mučili sovražnika. Sploh pa mučenje pri Indijancih nikakor ni bilo tako samo posebi umevno, kakor ste to morda tudi že vi brali v raznih zgodbah in spisih, ki opisujejo borbe z Indijanci. Zgodovinsko je dognano, da je skoro sleherni ujetnik lahko pri Indijancih zaprosil, naj ga sprejmejo v svoj rod in naj ga eden izmed družinskih glavarjev posnovi. Na ta način si je rešil življenje. Seveda pa potem ni mogel več pobežniti nazaj k svojemu narodu, kajti tam ga po takšnem indijanskem posinovitvenju ne bi bili več sprejeli.

Mirko posedavajoč pred kolibo svojega očeta je Tekumseh razmišljal o marsičem. Samo tu in tam se je kratko sprehodil skozi indijansko vas. In kadarkoli je stopal tako sam zase, so se pred njim umaknili domišljavi, nališpani indijanski lažni junaki, ki so se znali držati daleč stran od borb z belci. Tem žalostnim junakom v Čilikutu je bilo malo mar, če so jih zasmehovala dekleta in otroci. Kadar pa so uzrli Tekumseha, jih je popadel strah. Ti mladi indijanski gizdallini so si sleherni dan mazilili lase z medvedjo mastjo. Na svoje mokasine so privezali dolge trakove, vrezane iz medvedje kože. Najbolj pa so se ponašali s tem, da so si na glavo posajali klobuk, zavezovali pestro ovratno ruto in si obešali okrog vratu verižico iz steklenih koral. Vse to so bili kupili pri kakšnem belem prekupčevalcu. Ko so videli, da Tekumseh ostaja v vasi, jih je počasi minil strah in že so bili veselo prepričani, da se bo pridružil njim, ko vendar noče odtod, čeprav medtem drugod še venomer besni vojna.

Toda kmašu so opazili, da se je treba pred Tekumsehom dobro varovati. Nu, čim dalje je bival med njimi, tembolj so se ga navadili. (Dalje.)

**Najlepše mladinske knjige
dobite v knjigarni**

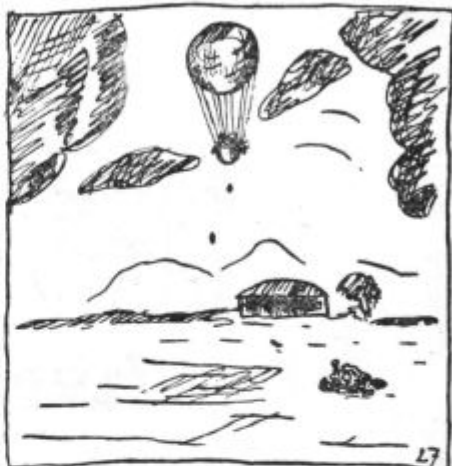
„Tiskovne zadruga“!

Matičkov žalosten konec

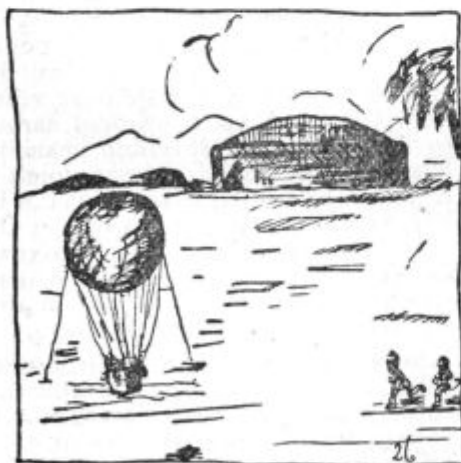
Spisal in risal Hotko D., uč. mešč. šole v Žužemberku

Bežala sta kolikor sta le mogla. Ko sta si utirala pot skozi močvirje sta slišala, kako stražar brzojavlja, da sta ušla bela dečka. Še bolj sta pospešila korake, saj sta vedela, da jima je smrt za petami.

Pod njimi se je zbrala gruča črncev, ki so kričali in vpili in streljali s puščicami. Balon se je dvignil vedno višje in višje. K sreči ju ni nobena puščica zadela. Ker sta bila trudna, sta kmalu zaspala.

Vsa zasopla sta naposled pritekla do nekega italijanskega letališča. Tam sta zagledala opazovalni balon, ki je bil privezan k tlom. Hitro sta skočila v košaro balona, odrezala vrvi in že sta zletela v višavo.

Medtem se je nebo stemnilo in ulila se je strašna ploha. Nevihta je postajala zmerom hujša, veter je premetaval balon kakor peresce. Stanko je pri hudem sunku padel iz košare in zaklical Matičku: »Zbogom, Matiček, zbogom za vedno! Tu bova imela skupen grob!«

M. Hvala — dijakinja:

Tja v mirni gaj hitimo

Tja v mirni gaj hitimo,
tja, kjer mrtvi dragi spe,
kjer ž njimi v jamah sniva
vse prestano njih gorje.

Okrasimo njih domove
z rožami jesenskimi
orosimo v bolesti
rože njim s solzami.

Na gomili svojih dragih
v molitev se vtopimo
a osamljene v grobovih
v molitev uklenimo.

Izvor žita

(Indijanska pravljica)

V deželi Indijancev je nekoč živel sloveč mlad vojščak, ki mu je bilo ime Hiavata.* Nihče v njegovem plemenu ni znal tako hitro teči ali pa tako daleč streljati kakor on. Nihče ni znal iztesati tako močnega kanúja (čolna) kakor on. Nihče ni znal tako dobro oponašati žvižganja vetra ali pa ptičjega žgolenja. Vse gozdne živali so mu bile čisto domače in Hiavata je vedel, kako si bobri gradijo brloge in kam vevice skrivajo želod, znano mu je bilo, zakaj je severni jelen uren kot vihra in gozdni zajec tak bojazljiv. Hiavata pa navzlic temu ni bil sebičen in ošaben in vedno je želel samo to, da bi se njegovemu plemenu

dobro godilo.

Zatorej je Hiavata, ko je napočila krasna pomlad, zapustil svojo domačijo in se odpravil daleč v gozd, da bi v samoti od dobrega Vélikega duha izprosil vse najboljše svojemu ljudstvu. Ob blestečem morju si je zgradil preprosto kočjo, vigvam imenovano, in v nji je sedem dni in noči molil in se postil, da bi si pridobil naklonjenost mogočnega varuha Indijancev. Pohajal je po gozdu in opazoval živali in rastline, ki so v njem rasle in se veselile življenja. A vsi ti prirodni darovi so bili Indijancem že dobro znani in Hiavata si ni mogel ničesar domisliti, za kar bi prosil Vélikega duha in bi bilo za njegovo plemo najboljše. Od dolgega posta je bil že docela izčrpan in v velikih skrbeh je ležal na svojem ležišču iz suhega listja in dračja in prosil Nevidnega, naj se ga usmili.

In neki večer, ko je zamišljeno opazoval v zahajajočem soncu svetlikajočo se morsko površino, je zagledal v daljavi nekega tujca, ki je skozi gozd prihajal proti njemu. Neznanec je imel na sebi zeleno in rumeno obleko in lasje so mu bili mehki in zlati. Glavo je imel okrašeno z lepo zeleno perjanico, ki se mu je spuščala vse preko čela, in videti je bilo, kakor da stopa naravnost od sončnega zatona skozi škratni somrak proti Hiavatovi kočji. Prišel je do njegove hišice in se ustavil

na pragu. Sočutno je uprl pogled v Hiavata, ki je bil od stradanja ves iznemogel. Z mehkim glasom, kakor da bi vetrc zaječal v drevesnih vrhovih, je tujec izpregovoril:

»Tvoja molitev, o Hiavata, je bila uslišana. Nisi prosil, da bi dobil še večjo spretnost za lovljenje rib in divjačine ali pa novih lavorik v zmagovitih bojih. Prosil si samo za blaginjo svojega plemena. Jaz sem tvoj prijatelj Mondamin. Vstani in bori se z menoj, Hiavata.«

In Hiavata, ki je bil od posta ves oslabelel, je stopil iz koče in se boril z Mondaminom vse do noči, ko so se jele v gostih borovcih oglašati vreščice nočne čaplje. In ko se je Hiavata boril, je bil slednji trenutek močnejši.

»Za nocoj bo zadostovalo,« je nazadnje dejal Mondamin, »jutri ob sončnem zatonu pa pridem spet, da te bom preskusil.« In nalahno, kakor izgine dež v prst ali pa jutranje meglice iznad vode, je duh izginil.

Drugi dan je Mondamin res prišel in Hiavata se je pogumno boril z njim. In tako je Mondamin prihajal vsak večer šest dni zapovrstjo. In šesti večer je bil v svojem zelenem in rumenem oblačilu in nizko padajoči zeleni perjanici nenavadno krasen in ogovoril je Hiavata s temile besedami:

»Junaško si se držal, o Hiavata! Jutri me boš premagal in konec bo tvojega posta in boja. Napravi mi ležišče v zemlji, tako da bom mirno počival in bo moja glava lahko čutila sonce in dež. Prej pa mi sleci to rumeno in zeleno oblačilo in snemi to zeleno perjanico. Nobena stvar naj ne moti mojega spanja; ne plevel, ne črvi, ne gavrani naj ne pridejo v mojo bližino. Samo ti lahko prideš, Hiavata, in čuvaj nad menoj, dokler se ne prebudim in odletim v sonce.«

In tako je Mondamin sedmi dan prišel do praga Hiavatove koče, mu pomignil in ga poklical na boj. In Hiavata se je boril spretno kakor še nikoli dotlej, ga premagal in stal sam na zeleni trati. Pred nogami mu je ležal premagani Mondamin z razrezano obleko in razcefrano perjanico.

Tedaj je Hiavata izkopal neglobok grob, potegnil z Mondamina zeleno in rumeno oblačilo in ga položil v jamo k počitku. Nato ga je narahlo zasul z ahlo svežo prstjo, na kar se je spet

vrnil na svoj dom. In ni pozabil, kje je zakopal dobrega Mondamina. Vsak večer se je odpravil k njegovemu grobu in ga varoval pred plevelom, črvi in požrešnimi gavrani.

Nazadnje je vzklikla iz Mondaminovega groba majhna zelena žitna bilka, a za njo spet druga in druga. Preden je minilo poletje, je na mestu, kjer je spal Mondamin, raslo bohotno žito v svetlem zelenem oblačilu in z zlato rumenim klasjem.

»To je storil moj prijatelj Mondamin,« je veselo vzkliknil Hiavata, »s tem darom je osrečil moje ljudstvo.«

In ko je napočila mila jesen in je nežno zeleno listje orumenelo, je Hiavata požel zrelo žito, polno sladkega zrnja, odstranil z njega pleve — kakor je svoj čas z Mondaminovega trupla odstranil zelena in rumena oblačila — in sklical svoje rojake na veliko pojedino, na kateri je razodel pomen in vrednost blagodat, ki jo je bil izprosil zanje.

Hiavata je legendarni junak severnoameriškega indijanskega plemena Onondaga in je domnevno živel okoli leta 1450. Pripisujejo mu veliko zgodovinsko delo, po katerem je baje združil šest indijanskih plemen v eno. O junaku krožijo mnoge pripovedke, kako je svoje ljudi poučeval in navaljal k napredku. Naš odlomek je posnet po znameniti pesnitvi istega imena, katero je l. 1855. spesnil veliki ameriški pesnik H. W. Longfellow (1807 — 1882).

Jutrovčki pišejo

Listnica vredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številkl so pravilno rešili:

Milivoj Korun, uč. III. a razr. šole na Grabnu v Ljubljani, Janko Kovačič, dijak I. razr. real. gimn. v Celju, Slapar Ervin, dijak gimn. v Kranju, Albin Kranjc, dijak III. a razr. mešč. šole v Mariboru, Brus Karol, uč. II. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Marko Komotar, uč. V. razr. v Ljubljani.

Pri starih vrbah. Vrbe, o katerih mislim govoriti, se nahajajo na Hribu, t. j. na griču, ki se dviguje nad mojim domom. Že sam pogled nanje je žalosten. Stare so, lubje imajo razpokano, kot da bi bilo razcefrano od nešteti ran. Veje povešajo žalostno k tlom. Če greš mimo njih, slišiš žalostno in prtajeno stokanje. Najbrže ga povzroča veter, zakaj vrbe stoje na ravnini in razen njih ni drevesa na tem kraju.

V zvezi z njimi se pripoveduje žalostna zgodba. Pred mnogimi leti je razsajala v tem kraju huda razbojniška tolpa. Ker je imela premetenega poglavarja, je niso mogli ujeti. Slednjič so jo radi izdajstva le dobili v pest, razen poglavarja, ki je ušel na Laško. Razbojniko so potem obesili in ker se niso kesali, so jih pokopali skrivaj v neposvečeni zemlji pri starih vrbah.

Vrbe so se od takrat bohotno razrastle, saj so jih gnojila človeška telesa. Danes gomil ni več, pač pa poganja okrog njih visoka in temna trava, ki jo v okolici zaman iščeš, Mrnarajoči glasovi pa še vedno tožijo po ravnici in zato se vsakdo ogiblje tega kraja.

Lindič Draga, Sevnica, t. č. dij. III. b r. žen. drž. real. gimnazije v Ljubljani.

Spomini iz počitnic. Letos sem bila na počitnicah v Splitu. Z brzovlakom sem se peljala skozi liški okraj. V liškem okraju je po večini samo kamenje in mnogo prepadov. Vse koče v Liki so kamenite in tam nimajo rodovitnega polja, vse okrog je sam kamen. Tu živi največ ovac, goveje živine je prav malo

videti. Skozi Liko sem se vozila 10 ur in končno prispela v Split. V Splitu sem bila pri svojem stricu, imela sem se prav lepo. V Splitu sem si ogledala razne znamenitosti najbolj me je zanimala starodavna Dioklecijanova palača s spomenikom, videla sem tudi krasni »Marijan«, velike parnike itd. Ogledala sem si tudi ribarnico, v kateri so prodajali raznovrstne ribe, morske rake, polže, školjke in druge. Po treh dneh sem se peljala s parnikom v Trogir. Trogir je staro zgodovinsko mesto. Pred mestom je železni most in ko priplove parnik do njega, se most odpre in gre parnik skozi, se most zapre. Ko sem prispela v Trogir sem si ogledala starodavno pravoslavno cerkev. Po vsej cerkvi so položene grobnice patrijarhov. Videla sem tudi, kako so pisali v starih časih in opazovala, kako živijo Dalmatinci. Nato sem se vrnila nazaj v Split. Ves čas je bilo lepo vreme. Iz Splita sem se po 10 dneh vrnila nazaj v Ljubljano. Mimogrede sem se ustavila v Zagrebu. V Zagrebu sem si ogledala: velik sadni in zelenjadni trg, Jelatičev spomenik in velik zoološki vrt. Maksimir imenovan, kjer sem videla raznovrstne divje živali, vsakovrstne ptice in krasni park. Tako sem Ti popisala dragi stric Matic, kako sem se imela letošnje počitnice. Te prav lepo pozdravlja

Rupnik Minka, uč. IV. r. lj. š. Licej, Ljubljana.

Pahič Stanko, dijak, Maribor.

KRATKA SREČA

Na hribčku za vasjo je stala majhna hišica. V tej hišici je stanoval stari Matevž. Preživljal se je z borno pokojnino, ki jo je dobival za nekdanjo državno službo. V vas je hodil k kmetom delat lažja dela, da je zaslužil hrano in nekaj dinarjev za tobak. Pokojnino, ki jo je dobil vsakega prvega, je še tisti dan zapravil. Kar je bil prejšnje čase zaslužil, je bil sproti zapravil, tako, da si ni za stare čase ničesar prihranil. Že so ga mislili dati na občino, ko mu je umrla teta Špela in mu zapustila svojo hišico. Tam je preživljal svoj pokoj. Nekega dne pa se je zgodil dogodek, ki je Matevža vrgel iz tira mirnega življenja.

Matevž je ta dan pozno vstal in je bil slabe volje kot malokdaj. Robantil je po hiši in malo, da ni vse pobil. Tedaj je slučajno pogledal skozi okno in videl, da prihaja po stezi poštar. »Ha,« je pomislil Matevž, »najbrže mi prinaša sporočilo, da so mi odtegnili pokojnino.« In Matevž je zaklenil vrata in se skrnil zanje. Tedaj je poštar potrkal na vrata in zavpil: »Odpri Matevž! Veselo novico ti prinašam! Poddedoval si milijon!« In Matevž, ki je še pravkar sklenil, da mu ne odpre, je z divjo naglico odprl vrata in je skoro podrl poštarja, ko je planil čez prag. »Po svojem bratu v Ameriki ste poddedovali petsto dinarjev,« je dejal poštar in mu izročil denar. Matevž je bil ves iz sebe in še zahvaliti se je pozabil. Šel je v izbo in računal: »Dolžan nisem nič, za ta mesec sem preskrbljen. Lahko še zalijem današnji srečni dan,« je dejal in odšel v vas.

Poštar je bil v vasi že razodel Matevževo bogastvo in tako je Matevž po dobrih in slabih izgovorih pripeljal celo trumo ljudi v gostilno k Štefiču. Tam je dajal za pijačo, da so bili kmalu vsi pošteno okajeni. Tedaj se je pričel pravi razgovor. »Več bi ti pa Tvoj brat lahko zapustil,« je dejal tisti, ki se je prvi obesil Matevžu. »Ko je pa sam dosti porabil,« je dejal drugi. Tedaj se je oglasil Krtinov Gustl, ki ga je vsakokrat polomil: »Res je, pil je bolj kot ti danes.« Tedaj je Matevž vzrožil: »Kaj vi boste mojega brata zasmehovali, ker mi je zapustil celo premoženje. Niti pare ne plačam, niti pare!« In že je izginil skozi vrata. Gostje so prvo onemeli, ko so se pa zavedli, ni bilo Matevža nikjer več. Matevž je lomastil po ovinkih skozi gozd domov. Ko pa je doma pretipal žepe, je opazil, da je izgubil ves denar. Toda bil je preveč pijan, da bi še dalje na to mislil. Kar oblečen se je zavalil na posteljo in v trenutku zaspal.

Ko se je drugo jutro zbudil, ga je glava bolela in je bil še slabše volje kot prejšnji dan. Spomnil se je dogodkov prejšnjega dne, vendar ni mogel drugega storiti, kakor da se je obrnil na drugo stran in znova zaspal.

Konec.

SAVINJSKA DOLINA

Dolina prepolna prirodne lepote, zemljica draga — rojstni moj kraj, misel se vije krog tvoje krasote, Vsak hip Ti posvečen Savinjski je raj!

Pozdravlja te vneto srce!

Tvoj kras so visoke Savinjske planine, kipeči vrhovi so tvoj diadem, meni najljubši kraj domovine divni planinski svet si zelen.

Najlepše so tvoje gore!

Po tvojih planinah rože žarijo — deklje vilinskih bajni domovi sladki se spevi ptičev glasijo — lepši pač niso rajski vrtovi!

Prelestne ste moje planine!

Na grudih gozdovi ti zelenijo, hladen zefir v smrekah pihlja izpod skal viri studeni kipijo, potok v gozdu tajno šumlja...

Zaklad naš ste temni gozdovili!

Polja na plečih nosiš posjana, cesta med njimi bela se vije. Gajeve preproga je s cvetjem nastlana hladijo jih divne čarobne dije —

med žitom pihljajo vetrovi...

Pod Rinko pa čisti slap se leskeče, sivo skalovje tepe in biča, luč solnčna v njemu zlata trepeče, mnoge oči lepote se priča.

Ponos naš o slap si srebrnil!

Pod slapom pa prod vijugast se vije — Savinja srebrna — lepi naš cvet, glasno pojoča sladke melodije, množice vabiš v gorski nam svet.

Le pridite tujci — rojak se povrnil!

Tud' meni najdražja dolina si sveta hiša domača mi v tebi stoji, kjer so potekala zlata mi leta, kjer sem uživala žar solnčnih dni.

Pozdravljam te hišica rodna!

Savinjska dolina, zemljica mila divno svetišče meni se zdiš! Gruda predraga — kakor idila neskrunjena v božjem naročju sloniš...

Vera Remic, dijakinja,
Bočna, p. Gornjigrad.

Vsak vezan letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Kitajski trgovec s cvrčki

Takle trgovec s čvrčki, ki jih prenaša preko rame v majhnih bambusovih kletkah, ki so videti kakor veliki vinski grozdi, po mestu, je na Kitajskem kaj važna osebnost. Kupčuje s cvrčki, ki imajo zelo prijeten žvrgoleč glas. Podobni so našim cvrčkom ali kobilicam, ki prepevajo v zreli travi. Kitajcem to žvrgolenje zelo ugaja. Mnogi jih imajo doma v kletki kakor mi kanarčke.

Dvoboj cvrčkov na Kitajskem

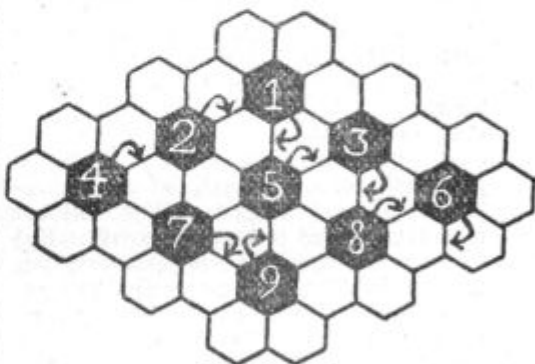

Kitajci pa se ne zabavajo samo s cvrčkovim petjem, temveč prirejajo z njimi tudi dvoboje. V boj postavijo dva močna in razdražena cvrčka. Kitajci se ne zanimajo za te boje nič manj kakor Kubanci za svoje petelinje

dvoboje. V zmagi svojih cvrčkov stavijo lastniki časih zelo visoke zneske.

Borba dveh cvrčkov se vrši v okrogli posodi z gladkimi stenami. (slika 1) Druge slike nam kažejo predmete, ki pripadajo k popolni bojni opremi. Slika 2 nam kaže čašo z vodo kjer se borilca pred začetkom predstave okrepčata. Slika 3 je torilce za njihovo hrano. V njem leži kitajski fižol. Slika 4 je škatlica v kateri prinese listnik cvrčka na bojišče in če gre vse po sreči ga tudi v škatljici odnese domov. V njej je prostora samo za enega odraslega cvrčka. Na sliki je pokrovček potisnjen nekoliko v stran. Peta slika nam kaže napravo iz tenke gladke žice s katero po končanem boju cvrčka spet ulove. Od malih palčic 6 in 7 se drobnejša uporablja za draženje cvrčka, če je preveč miroljuben ali če ne kaže dovolj poguma. Na ploščati paličici pa se cvrčkom prinese na bojišče kaj za pod zob.

Satovna križanka

1. grški mislec v 5. stoletju pr. Kr.;
2. pritok Kolpe; 3. pomemben obroček;
4. zvonček; 5. draga kovina; 6. apnenčeva tvorba, kras podzemskih jam; 7. obrtnik; 8. zver; 9. glava.

Rešitev križanke „Jagoda“

Vodoravno: 2. kan; 4. kosez; 6. ostriz; 8. korobač; 9. sveder; 10. obal.

Navpično: 1. jastreb; 2. Kosovo; 3. neroda; 4. koks; 5. zibel; 7. žar.

Rešitev zlogovnice

Pridnost — napredek